

Hólabdavers

Rolf Bossertnek

Pillantás az ablakból: Havazik.
Türelemmel viseli keresztjét
a közeli hegy, nem hiába nevezik úgy,
Caraiman, a fekete tudós.
Ebben az évszakban lecsúszhat
púpján bárki,
ha tud. Tíz nap szabadság
nálad, Busteniban.

                        Otthon hagytam
a fürdőköpenyt, otthon a gumimatracot is,
úgyszintén minden jószándékot és illúziót.
Te sem változtatsz ezen, ha tízszer
 azt mondd is, nincs igazam.
Legsúlyosabb csomagnak
itt vagyok én magam, meglátod majd,
csaknem mozdíthatatlan és nehéz
kirakni az ajtó elé.

                        Utazni és ottmaradni valahol
nem könnyű, de ha már képes rá az ember,
legjobb, ha mindjárt sokáig marad, hogy fussa idejéből
egy darabka átépítetlen természetre,
megérteni embereket és dolgaikat,
némi vodkára és néhány hosszú, elkerülhetetlenül
hosszú beszélgetésre. Persze jó az is,
várni a havat, mely nem fitogtatja
hidegét.

                        De látván a rengeteg fehér
lepedéket a jégbe dermedt utakon,
hadd vessek ma egy fekete pillantást
az elnehezült fenyőkre
ablakom előtt.

Hosszú ez a mondat,
és azt akartam csak mondani, hogy *mi magunk*
vagyunk az elnehezültek, és ez az öt sor se más,
terheink súlyának
mértéke csupán.

Olvass tovább, nem lenne jó,
ha elégikusan csengne, olvasd, amit valószínűleg
úgyis tudsz már és amit bizonyára pontosabban
kellene elmondanom, fogadd el igyekezetemet
a tett helyett: Mi valamennyien, apró, elpuskázott
vagy elárult csélyeinkkel, elfojtott
vagy tudatosult szorongásainkkal, mérhetetlenül nehéz,
vagy röpke álmainkkal, mi valamennyien
lehetnénk mások is.

*És nem segít
már az se, hogy kimondom.*

Ezt a mondatot
három hosszú, behavazott évvel ezelőtt
olvastam egy versben, mely kedvemre való volt, most pedig
azon tűnődöm, mivégre
írom még mindig, félig megdermedve már,
a zavartalanul hulló hó
ellen e hólabdaverset. Talán csak azt jelenti ez,
hogy nem is másnak lenni
kellene megpróbálnunk, hanem csupán
megváltoztatni életünk?

De látom már,
ez a vers is, akár a többi,
hosszú lesz. Olyasmi ez, mint a hallgatás,
csak egy formája a szótlanságnak,
rosszabb, mint vaksággal
megveretve élni.

De mi az, ami elnémít
minket? Hiszen nem a hó
zárja le ajkunk
egy tompa parlandót hagyva
előbugyogni csupán; hanem, mondjuk
egyszerűen csak így, az, ami a földön mindenütt

kiforgatja a gondolatot, még mielőtt
elgondolnák, az emberek fejében, szájukban a szót
és érzéscikket, melyeknek pontos
fészke nincs.

Ami belém –

fojtja a szót, az a szónokok uralma
a szótlanok felett, uralma azoknak, akik így
beszélnek:

*A szomorúakat kiirtjuk,
vidám lesz a világ.*

Nem, semmi kifogásom
ellene, ha világosabb beszédet
követelsz, de várj, van még
időnk, pár nap, és egyáltalán, ki vagyok én,
hogy *épp engem* kérdezel:
Hiszen dideregve állok csak én is a kavargó
állítások között, a rendeletek
latyakján, mint mindannyian,
kis csoport, egymás kezébe kapaszkodva,
hogy el ne merüljünk a sekély
hóban. mely szájunkat

ford.: Kurdi Imre

Werner Söllner: 1951-ben született Aradon. A kolozsvári egyetem német–angol szakán végzett 1975-ben. 1972-től az **Echinox** szerkesztője volt. Itt közölt versei **Mitteilungen eines Privatmannes** (Kolozsvár 1978) című kötetéből valók.